



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 282/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Hudákom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP 293/2017 z 13. novembra 2017, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Hudákom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP 293/2017 z 13. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 P 134/2016 o návrhu otca na zmenu úpravy styku otca s maloletými deťmi. Okresný súd uznesením sp. zn. 9 P 134/2016 zo 7. júla 2017 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým dočasne upravil styk otca s maloletými tak, že *„otec je oprávnený stretávať sa s maloletými deťmi [REDAKOVANÉ] každý párny mesiac v roku počas pracovných dní od 1. pondelka v mesiaci do piatka toho istého týždňa, v dňoch pondelok, utorok, streda a piatok v čase od 14.00 hod do 16.00 hod. a vo štvrtok od 15.00 hod. do 18.00 hod., v priestoroch príspevkovej organizácie - Psychosociálne centrum... za účasti pracovníkov príspevkovej organizácie a počas prvého dňa prvého stretnutia aj za prítomnosti matky.“*, čím zmenil rozsudok okresného súdu sp. zn. 19 P 114/2011 z 27. februára 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 CoP 244/2014 z 30. decembra 2014 v časti týkajúcej sa úpravy styku otca s maloletými deťmi. Zároveň rodičom uložil povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu a sťažovateľke uložil povinnosť poskytnúť otcovi náhradný termín v tom istom mesiaci.

3. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho potvrdil.

4. Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom namieta, že vydanie neodkladného opatrenia oslabilo potrebu rozhodovania súdu vo veci samej, čím bolo o merite *de facto* rozhodnuté bez aplikácie záruk súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Argumentuje takto:

*„Sťažovateľka už vo svojom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým tento nariadil neodkladné opatrenie, namietala rozpor takto vydaného neodkladného opatrenia*

so zákonom a s účelom neodkladného opatrenia. Krajský súd sa s jej odvolacími námietkami vysporiadal iba vo všeobecnej rovine, pričom vôbec nezaujal stanovisko k vzťahu neodkladného opatrenia k meritu veci.

Z obsahu neodkladného opatrenia, už pri jeho zbežnom porovnaní s petitom návrhu otca a s prednesmi otca (resp. jeho právnej zástupkyne) na pojednávaniach je zrejmé, že okresný súd v zásade v plnej miere vyhovel návrhu otca, o ktorom má meritórne rozhodnúť až na základe riadne vykonaného dokazovania. Okresný súd takto prejednikoval rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby rešpektoval záujem maloletých detí, pričom dôsledky jeho rozhodnutia môžu byť, pokiaľ ide o psychiku maloletých detí, ireverzibilné a viesť k zásadnému narušeniu psychickej pohody, najmä u mal. ██████████...

Podľa názoru sťažovateľky z doterajšieho priebehu konania nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by po viac ako roku od začatia konania mali viesť k záveru o nutnej predbežnej úprave styku otca s maloletými deťmi. Práve naopak, predčasné rozhodnutie okresného súdu, ktorého výsledkom je nový spôsob stretávania, bez prítomnosti matky, v novom prostredí, v nových časoch, s novými prítomnými osobami (zamestnanci centra, psychológ) môže viesť namiesto upokojenia k zvyšovaniu traumy u maloletých detí a tým aj k prehĺbeniu odcudzenia vo vzťahu k otcovi.

Konajúce všeobecné súdy nariadeným neodkladným opatrením neriešia potrebu naliehavej ochrany záujmov maloletých detí, ale iba pragmaticky riešia záujem otca na úprave novej podoby stretávania sa s deťmi.

Súdy nevzali do úvahy skutočnosť, že s ohľadom na dlhodobý negatívny postoj maloletých detí k otcovi bolo na pojednávaniach aj kolíznym opatrovníkom prezentované (a otcom maloletých akceptované), aby sa stretnutí po určitý čas zúčastňovala aj matka, ktorá v súčasnosti deti na stretnutia s otcom sprevádza. Za účelom zistenia, či by deti uvedenú formu stretávania s otcom, ako aj prípadné stretnutia s ním bez prítomnosti matky akceptovali okresný súd avizoval nariadenie znaleckého dokazovania. Do dnešného dňa však znalec do konania pribratý súdom nebol, súdy napriek tomu neodkladným opatrením nariadili stretávanie maloletých s otcom bez prítomnosti matky...

Napokon okresný súd ani krajský súd nebrali do úvahy celkom jednoznačné vyjadrenia maloletých detí, ktoré uviedli, že s otcom sa stretávať nechcú a to napriek tomu,

že sa v prípade mal. [REDAKOVANÉ] jedná o dieťa, ktoré má už deväť rokov a teda je plne spôsobilé formulovať svoj názor ohľadom vôle stretávať sa s otcom.

Neodkladným opatrením ktoré okresný súd nariadil a krajský súd potvrdil konajúce všeobecné súdy hrubo popreli a znegovali účel akéhokoľvek ďalšieho konania v merite veci, keďže svojimi súvisiacimi rozhodnutiami prejudikovali meritórne rozhodnutie vo veci a zároveň vytvorili stav, kedy vzniká pochybnosť o účelnosti ďalšieho znaleckého dokazovania...

Napokon sa žiada dodať, že všeobecnými súdmi formou neodkladného opatrenia nariadená úprava zjavne nie je iba dočasnou v zmysle krátkodobej úpravy, keďže vo výroku IV bolo rodičom nariadené podrobiť sa odbornému poradenstvu po dobu jedného roka. Účelom takto koncipovaného neodkladného opatrenia je teda celkom zjavne vo vzťahoch, ktoré sú predmetom skúmania vo veci samej vytvoriť taký nový stav, aby bolo možné následne bez ďalšieho vyhovieť návrhu otca. Navyše, okresný súd pri nariadení povinnosti podrobiť sa odbornému poradenstvu absolútne nevzal do úvahy fakt, že otec nevyužíva v plnej miere ani doterajšiu úpravu styku, keďže po uplynulé roky zo šiestich upravených stretnutí využíval maximálne dve alebo tri a v roku 2017 sa s deťmi nestretol vôbec, preto je len veľmi ťažko možné predstaviť si realizáciu akéhokoľvek odborného poradenstva.

O tom, že okresný súd v zásade považoval predbežné opatrenie za vyriešenie merita veci svedčí aj to, že od nariadenia predbežného opatrenia vo veci vôbec nekoná a posledné pojednávanie sa uskutočnilo 19. júna 2017, to napriek tomu, že podstatná časť námietok sťažovateľky voči predbežnému opatreniu mala byť podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia riešená v priebehu konania v merite veci.

Všetky uvedené výhrady boli aj predmetom odvolania podaného sťažovateľkou proti neodkladnému opatreniu okresného súdu, avšak krajsky súd sa nimi náležitým spôsobom nezaoberal. Osobitne sa krajsky súd žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa toho, že okresný súd neprípustným spôsobom v podstate už rozhodol v merite veci čím prejudikoval svoje konečné rozhodnutie a v zásade aj zmaril účel ďalšieho konania, pričom vo vzťahu k námietke týkajúcej sa absencie relevantného dokazovania uviedol krajsky súd iba toľko, že dokazovanie bude vykonané v priebehu ďalšieho konania podľa uváženia okresného súdu.

... Tento exces spočíva z právneho hľadiska najmä v prelomení zásad spravodlivého procesu, kedy súdy o zásadnej meritórnej otázke, ku ktorej vyriešeniu mali dospieť na základe riadne vykonaného súdneho konania s potrebným dokazovaním, rozhodli formou neodkladného opatrenia. Súdy ignorovali dôkazy predkladané v tejto súvislosti sťažovateľkou ako aj vyjadrenie detí, pričom sami nevykonali žiadne objektivizujúce dokazovanie. Týmto spôsobom popreli predbežný charakter neodkladného opatrenia a v zásade zmarili účel ďalšieho súdneho konania.

Po vecnej stránke sa jedná o exces spočívajúci v experimentovaní súdov s psychickým zdravím najmä maloletej [REDAKOVANÉ], vo vzťahu ku ktorej hrozia neodstrániteľné resp. ťažko odstrániteľné dopady realizácie neodkladného opatrenia na jej psychickú pohodu a psychické zdravie. Táto hrozba je daná najmä tým, že súdy formou neodkladného opatrenia rozhodli o zásadnej otázke stretávania sa maloletej s otcom bez prítomnosti matky napriek im známemu odmietavému postoju maloletej a napriek negatívnemu stanovisku ošetrojúcej detskej psychologičky či znalca [REDAKOVANÉ] a to bez akejkoľvek opory v inom (napr. znaleckom) dokazovaní.

Pokiaľ ide o porušenie základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru poukazuje sťažovateľka na judikatúru ESLP, podľa ktorej je vždy potrebné vziať do úvahy najlepší záujem dieťaťa, ktorý môže prevážiť aj záujmy rodičov. Rodič nemá právo na prijatie takého opatrenia, ktoré by ohrozilo zdravie alebo vývoj dieťaťa (rozsudok veľkého senátu vo veci Sahin proti Nemecku, z 8.7.2003, č. 30943/96; rozhodnutie Zouhar proti Českej republike z 11.1.2005, č. 18923/04).

Súdy v danom prípade tiež neprihliadli na dôkazy o doterajšom správaní otca, ktorý nevyužíval ani doteraz súdom upravený rozsah styku s deťmi, pričom zo šiestich možných stretnutí počas roka spravidla využil max. 2 alebo 3 termíny a v roku 2017 nevyužil žiaden termín. ESLP aj správanie sa rodiča považuje za jeden z hlavných faktorov pri skúmaní otázok súvisiacich s právom rodiča na styk s dieťaťom...“

5. Na základe tejto argumentácie sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením

krajského súdu, toto uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke úhradu trov konania pred ústavným súdom.

## II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých

sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

11. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide

o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

12. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 136/2014).

13. Ústavný súd poukazuje tiež na to, že účelom neodkladného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o neodkladnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o neodkladnom opatrení. Neodkladné opatrenia preto nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania. Neodkladné opatrenia predstavujú rozhodnutia, trvanie ktorých je v zásade obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené (IV. ÚS 257/2010).

14. Primárna právna úprava neodkladných opatrení obsiahnutá v § 324 až § 342 CSP je vo vzťahu k veciam, ktoré sa spravujú Civilným mimosporovým poriadkom (ďalej len „CMP“) modifikovaná úpravou obsiahnutou v § 360 až § 364 CMP.

15. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza:

*„... dospel odvolací súd k záveru, že od posledného rozhodnutia súdu o úprave styku sa styk vykonáva v konfliktnom prostredí, ktoré bráni riadnemu výkonu práv otca a maloletých, v dôsledku čoho je ich záujem ohrozený v takej miere, ktorá odôvodňuje konštatovanie, že je potrebné bezodkladne upraviť pomery účastníkov konania do rozhodnutia súdu vo veci samej. Odvolací súd je toho názoru, že sporadická realizácia styku rodiča s dieťaťom v nevhodnom prostredí poznačenom konfliktami rodičov a ich neschopnosťou dohodnúť sa a rešpektovať pri vzájomných stretnutiach nezodpovedá riadne výkonu práv v zmysle Dohovoru o právach dieťaťa, pretože neprispieva k prehĺbovaniu a rozvíjaniu vzťahu a citovej väzby medzi dieťaťom a rodičom, naopak stres a konflikty pri spoločných stretnutiach majú na maloleté dieťa a jeho citový rozvoj negatívny vplyv, ktorý môže vyústiť až do odmietnutia týchto stretnutí z dôvodu pocitu diskomfortu, stresu a obáv pri jeho realizácii, prameniaceho z konfliktov a napätej situácie medzi rodičmi. Odvolací súd je toho názoru, že frekvencia úpravy styku zodpovedá tak právam otca ako aj maloletých detí so zreteľom na vzdialenosť, ktorá delí bydlisko otca a maloletých, a ktorú musí otec pravidelne absolvovať. Vzhľadom na to, že realizáciu styku je upravená len jeden týždeň v každom párnom mesiaci v roku takáto úprava nezasahuje do školských povinností maloletých a ich mimoškolských aktivít v takej miere, ktorá by nadmieru zaťažovala ich prípravu do školy a zasahoval do ich práva na oddych. V tejto súvislosti konštatuje, že čas vyhradený na realizáciu styku môže otec s maloletými deťmi využiť aj na prípadnú prípravu do školy, pomôcť im s úlohami ako aj vykonávať oddychové aktivity, preto námietky matky ohľadom záťaže maloletých úpravou styku počas pracovného týždňa neobstoja. K odvolacím námietkam ohľadom zásahu realizácie styku do pracovných povinností matky dodáva, že úprava styku je len dočasná a obaja rodičia majú možnosť dohodnúť sa na inom mieste odovzdania maloletých detí ako bolo súdom nariadené. K odvolacím námietkam ohľadom predložených správ z psychologických vyšetrení dodáva, že tieto skutočnosti budú predmetom posudzovania v konaní vo veci samej, správa z psychologického vyšetrenia je len jedným z dôkazov, ktorý má rovnakú váhu a relevanciu ako ostatné vykonané dôkazy, nemá prednosť pred inými vykonanými dôkazmi, konajúci súd vyhodnotí všetky vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, pričom je na jeho rozhodnutí, ktoré*

*z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, nakoľko nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, ale je jeho povinnosťou náležite zistiť skutočný stav veci tak, aby jeho rozhodnutie bolo zákonné a správne. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne...“*

16. Úvodom ústavný súd podotýka, že nespúšťa zo zreteľa rozdielnosť bývalej právnej úpravy predbežných opatrení a súčasnej právnej úpravy neodkladných opatrení (nariadených aj podľa osobitných ustanovení CMP), najmä oslabenie dočasnosti a provizórnosti neodkladného opatrenia, keďže jeho vydanie nemusí obligatórne nadväzovať na konanie vo veci samej.

17. V posudzovanej veci sťažovateľky však bolo vydané neodkladné opatrenie (bez návrhu) po začatí konania vo veci zmeny úpravy styku navrhovateľa s jeho maloletými deťmi. Vydanie tohto neodkladného opatrenia teda nezabavuje okresný súd povinnosti plynulo konať o návrhu otca na zmenu úpravy styku a vo veci vydať rozhodnutie. Vzhľadom na to, že neodkladné opatrenie bolo vydané v už začatom konaní, je potrebné dodať aj to, že jeho trvanie je limitované aj procesným výsledkom konania vo veci samej (§ 335 ods. 1 subsidiárne aplikovaného CSP). Všetky procesné záruky, ktoré sťažovateľke poskytuje základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sú teda naďalej zachované v pokračujúcom konaní vo veci.

18. Uvedené tvrdenie podporuje aj skutočnosť, že z výrokovej časti, ako aj z odôvodnenia uznesenia o neodkladnom opatrení (aj napadnutého rozhodnutia krajského súdu) vyplýva, že ide o dočasnú úpravu pomerov napriek tomu, že nie je stanovený konkrétny dátum zániku tohto neodkladného opatrenia. Ústavný súd tiež dodáva, že možnosť súdu rozhodnúť o zrušení neodkladného opatrenia aj bez návrhu nevyklučuje, aby účastník konania urobil procesný úkon smerujúci k jeho zrušeniu, ak sú splnené zákonné predpoklady (§ 363 CMP).

19. Podľa § 330 ods. 2 subsidiárne aplikovaného CSP ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej.

20. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

21. Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu zodpovedá požiadavkám primeraného odôvodnenia rozhodnutia o neodkladnom opatrení, je vnútorne konzistentné a zrozumiteľné, zaoberá sa všetkými pre posúdenie veci podstatnými skutočnosťami a je v ňom náležite zdôvodnená potreba úpravy styku s maloletými v stanovenej forme a rozsahu. Zároveň procesné právo umožňuje vydanie aj takého neodkladného opatrenia, ktoré by svojim obsahom zodpovedalo výroku vo veci samej, čo ale nezbavuje okresný súd povinnosti konať a rozhodnúť o veci samej. Vzhľadom aj na to, že ústavný súd nie je oprávnený nahrádzať úvahu všeobecných súdov vychádzajúcu z ich skutkových zistení vo veci svojou vlastnou, a to zvlášť s prihliadnutím na dočasnú povahu úpravy styku otca s maloletými, ústavný súd konštatuje, že nie je ústavne relevantný dôvod do napadnutého rozhodnutia krajského súdu z jeho strany zasahovať, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje príčinnú súvislosť s namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ani práva podľa čl. 8 dohovoru. Sťažnosť sťažovateľky je preto potrebné ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

22. Keďže bola sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018